

troer altsaa ikke, det er uomtvistelig godgjort, at der her kun kan tænkes paa Baretægtsfængsel og naar det ikke er det, har man ikke Lov til at sige: Ordet Fængsel kan betyde Baretægtsfængsel og derfor skal det her betyde det. Der ærede Medlem sagde, at hvis vi vilde tage Konsekventen af det Standpunkt, vi stode paa, saa maatte vi ogsaa gaa til, at en Rigsdagsmand skulde løslades, naar Rigsdagen traadte sammen, hvis han var fængslet for Saalingen. Men det kunne vi ikke gjøre; thi det have vi ikke Ordene for i Grundloven. Jeg vil imidlertid gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at i Lande, hvor der hersker virkeligt konstitutionelt Sindelag, som f. Ex. i Italien, hvor de have ganske den samme Bestemmelse som vi, har Regjeringen alligevel fundet det rigtig at løslade en Rigsdagsmand, der var dømt til 7½ Aars Fængsel, i det Dieblit han blev valgt ind i den lovgivende Forsamling. Det beror altsaa ikke paa Ordene, men paa, at man der har fuld Respekt for den lovgivende Myndighed. Vi ville ikke gjøre Fordring paa mere, end der tilkommer os efter Ordlyden i Grundloven — man vil jo for Dieblifket ikke en Gang indrømme os dette — men det, der staar i Grundloven, maa vi ogsaa holde paa, skal respekteres. Det er ganske rigtig, at denne Paragraf — det ere vi enige om — skulde være et Værn mod Vilkaarlighed. Jeg tror, at jeg i mine indledende Bemærkninger klart godtgjorde, at det, at dette Tidspunkt er valgt, er en administrativ Vilkaarlighed. Administrationen kan vælge, hvilket Tidspunkt den vil, og naar den altsaa vælger dette, er det i Strid af dens Vilkaarlighed. Derfor troede jeg, at det ærede Medlem, som udtrykte sig saa hjert om, at vi skulde værne Rigsdagen eller Folkethinget mod Vilkaarlighed, ogsaa vilde have været med her. Men han ser nu ikke saa meget paa det Politiske som paa det Grammatiske, og derfor vil jeg endnu komme tilbage til de to Betydninger af Ordet „fængsles“. Under en tidligere Forhandling tilbød jeg mig at gjøre opmærksom paa, at vi have andre lignende Exempeler. F. Ex. sige vi paa Dansk „Rigsdagsmand“ baade om Folkethingets og Landsthingets Medlemmer. Naar der i en eller anden Forbindelse staar „Rigsdagsmand“, mener jeg, at hvis det ikke af Sammenhængen eller ved en udtrykkelig Indskrænkning fremgaar, at det kun er det ene Things Medlemmer, der er Tale om, maa der være tænkt paa begge Things Medlemmer. Paa samme Maade mener jeg, at naar der staar „fængsles“, der kan bruges i begge Betydninger, og det ikke er uomtvistelig klart godt-

gjort, at det kun skal bruges i den ene, maa vi tage det i begge Betydninger, baade som Straffefængsel og som Baretægtsfængsel. Længere skal jeg ikke forfølge det ærede Medlem paa hans Vej, jeg skal blot gjøre opmærksom paa, at man maaste allerbedst se, hvad Betydningen er af denne Paragraf, hvis man vender tilbage til det oprindelige Grundlovsudkast, saaledes som det blev forelagt fra Regjeringen. Der stod nemlig i § 37 den Bestemmelse: „Rigsdagen er ukraenkkelig. Hvo, der antaster dens Sikkerhed og Frihed, hvo, der udsteder eller adlyder nogen dertil sigtende Befaling, gjør sig skyldig i Sviftoræderi“. Og umiddelbart derefter som § 38: „Ingen Rigsdagsmand kan fængsles“ o. s. v. den Paragraf, der nu er § 57. Under Grundlovens Behandling blev der indskudt en hel Del forskjellige Paragrafer mellem disse, saa det ikke kom til at blive saa klart, hvad Meningen havde været dermed, nemlig at denne Paragraf var et Led mellem de Bestemmelser, der skulde have Rigsdagens Ukraenklighed mod Enhver, der vilde antaste den ved at gribe ind i det, som Rigsdagen alene har Raadighed over, og Rigsdagen har alene Raadighed over, hvorvidt dens Medlemmer skulle kunne undværes under Arbeidet her. Det kommer igen paa mange Punkter i Grundloven og i Forretningsordenen, at Rigsdagen skal selv tage Beslutning om, hvorvidt den kan undvære sine Medlemmer.

Kier: Da jeg begjærede Ordet, var det efter, at den ærede Ordfører for Flerparten havde sluttet sit første Foredrag, og det tydede til, at denne Debat skulde have endt med det Samme, og ingenlunde af særlig Vigt til at tage Del i en saadan Debat som denne; thi det ligger i og for sig slet ikke for mig; men det ligger for mig som Folkerepræsentant at tage et Skjøn over de Handlinger, vi Tid efter anden blive Deltagere til, den ene mere forbausende end den anden, og jeg tilstaar, at i Særdeleshed — jeg veed ikke, hvordan jeg skal udtrykke mig — een Ting harmer mig, og det er, at man ikke har set noget Tilfælde af lignende Art under en tidligere Regjering. Saavidt jeg veed, ramte det første Tilfælde af denne Art det ærede Medlem for Veile Amts Afdelings Valgfreds (Berg), men dersom vi havde haft Tilfælde af lignende Art under tidligere Regjeringer, saa nærer jeg en meget bestemt Tvivl om, at et saadant Resultat vilde kommet til at foreligge. Da jeg nu tillige veed eller af og til kan læse i Hæirepressen, naar der foresalder et eller andet Alvorligt her i Salen, at det i Reg-